

Devatenáctá kapitola

Nedařilo se.

Lowenna, Miriam, děťátko a já jsme se vrátily k lodi, jak nejrychleji jsme mohly, a přidaly se k ostatním na horní palubě. Po vyvolání všech jmen podle seznamu bylo jasné, že jsme tam všichni. Dali jsme se do práce.

Kapitán musel ještě seřídít stroje, utáhnout nějaké matice a šrouby, všechno, co nestihl, než ho odlákala Atlantida. Asi hodinu strávil s několika muži v podpalubí, než se jim podařilo opravit motory.

Zatím si Lowenna srovnala všechny navigační mapy a zakreslila složitou cestu domů.

Ostatní mezitím dělali na lodi pořádek. Vytáhli všechna lana, pozavírali dveře, uklidili rozsypané věci, co bylo potřeba, srovnali nebo znovu připevnili. Loď byla připravená, motory fungovaly, mohli jsme vyplout.

Jenomže jsme zůstávali na místě. Loď se ani nehnila.

Dokonce jsme zkusili i napsat plachty. Nic.

Na palubě jsme se shromáždili všichni kromě kapitána. Ten zůstal dole a dál se snažil uvést loď do pohybu.

„Co se děje? Proč nemůžeme odplout?“ zeptala se jedna z žen. Byla to starší dáma s bílými vlasy, která cestovala i s manželem. Stáli vedle sebe. „Zkontrolovali jsme kotvu? Neuvízla někde mezi kameny?“ ujišťovala se.

„Kotva je vytažená, Ruth,“ odpověděla jí Lowenna. „Ta příčinou není, ani plachty nebo motory. Kurz jsem vypočítala, všechny souřadnice jsme zadali do počítače. Samozřejmě to není snadné a jen tak někdo by proplout nedokázal. Náš kapitán je ale jedním z nejlepších a určitě si ví rady, takže už bychom měli být na cestě. Nevím, co nám brání, abychom vypluli.“

Můj časovač ukazoval 3:37. Jak to, že čas uběhl tak rychle a z vyměřeného času zbývá méně než třetina? Po celém těle jsem cítila chvění, jako by se mi v žaludku třepotala ryba.

„Jste si všichni naprosto jistí, že jste nepřinesli na loď nic z Atlantidy?“ zeptala jsem se. „Žádné dárky

pro příbuzné? Nějaké drobnosti, bižuterii? Šperky nebo drahokamy? *Cokoliv?*“

„Prohledali jsme všechny kajuty i společné prostory,“ tvrdil muž jménem Charlie. „Nikde už nic není. Pokud jsme něco našli, donesli jsme to na ostrov, nebo vyhodili z lodě do moře.“

„Dokonce jsme se vzájemně prošacovali, abychom měli jistotu, že něco nezůstalo třeba v kapse,“ dodal Tony.

„Tomu nerozumím. Měli bychom plout,“ přemítala Lowenna. Pohupovala děťátkem v náručí a hleděla na moře. „Loď je opravená, kurz stanovený, z Atlantidy nic nemáme...“ vypočítávala potichu.

A vtom, při pohledu na ni, jak kolébá svoji krásnou holčičku, mi to secvaklo. A ve stejnou chvíli jsem si vší mocí přála, abych neměla pravdu. Bohužel jsem dobře věděla, že je to tak.

„Vy ano...“ zachraplala jsem.

„Ha?“ otočila se na mě a děťátko přitom zavrňelo.

Odkáslala jsem si. „Vy máte něco z Atlantidy,“ přinutila jsem se říct, i když se mi krk hrozně stáhl a nechtěl ta slova vypustit

Zaklesly jsme se pohledem, a vzápětí se jí v očích zjevila děsivá pravda.

Úplně zbledla. „Ne,“ zašeptala. „Ne!“ Objala holčičku tak pevně, že jsem se bála, aby ji nerozmačkala. Stála tam, vrtěla hlavou a stále opakovala jenom „Ne. Ne. Ne. Ne.“

Miriam udělala krok k Lowenně a položila jí ruku na paži. „Copak je?“ zeptala se. „Co se děje?“

Lowenna jen dál vrtěla hlavou. Na uzlíček v ruce jí stékaly slzy.

„Moje dítě,“ hlesla.

„Co je s ním?“ nevěděla Miriam. „Pořád nechápu.“

„Narodila se tady!“ vykřikla Lowenna a zaznělo to jako zaúpění zraněného zvířete. „Ona je z Atlantidy! Dokud bude na lodi, nemůžeme se odsud hnout!“

Zasáhlo nás to jako blesk. Nevím, jak dlouho jsme zůstali beze slova stát. Vlastně jsem to mohla docela dobře odhadnout podle časovače. Ukazoval 3:16. Jen něco přes tři hodiny do poslední možnosti odplout. Existuje nějaká možnost? Vyvstal problém, který se snad *nedá* vyřešit. Alespoň mě vůbec nic nenapadlo.

„Já ji tu nenechám,“ prohlásila Lowenna a tiskla si děťátko k prsům. „Neopustím ji.“

Jedna z mladších žen přišla k ní a dala jí ruku kolem ramen. „To od vás nikdo nechce,“ ujišťovala ji. „Nikoho by to ani nenapadlo.“

„Já vím, Sally. Jenomže pak se odtud *nikdy* nedostaneme. Jedině, že...“ odmlčela se. „Že byste odpluli beze mě. Předala jsem kapitánovi všechno, co potřebuje, abyste se dostali zpátky. Já tu s ní zůstanu, a vy můžete plout.“

„Nesmíte tady zůstat!“ namítla jsem. „Víte dobře, že po dnešku neexistuje cesta zpátky. Už nikdy!“ Vypravila se mi Lyleova bledá tvář s potemnělýma očima.

A naděje, která v nich zasvitla, když jsme se loučili. „Nenecháme vás tady,“ zopakovala jsem důrazněji.

„Jiná možnost neexistuje,“ trvala na svém Lowenna. „Bude lepší, když tu nás dvě necháte a zachráníte se, než když se nevrátí vůbec *nikdo*.“

„Musí tu být nějaká možnost,“ nechtěla jsem se vzdát. „*Určitě!*“ Mozek mi pracoval na plné obrátky. Musí to jít! Jistě je nějaké řešení. Cítím to v kostech. Nějaká šance musí existovat! V koutku duše doufám a horečně přemýšlím. Čísla, doba, miminko, brána...

Lowenna stojí zatím vedle mě s holčičkou v náručí, houpe ji na rukou, tiší ji, šeptá uklidňující slůvka. Ve skutečnosti by ale sama potřebovala uklidnit.

„Víte, že je to zvláštní?“ prolomila ticho s pohledem na děťátko. „Od začátku má tenhle ustaraný výraz. Vždycky se trochu mračí. Myslela jsem si, že je to jen tvarem obličejíku. Ale možná ne. Třeba to nějak tuší. Asi všechno ví, holčička moje. Ví, že jsme odsouzeny k záhubě.“ Zlomil se jí hlas, po tváři jí sklouzla slza a dopadla miminku na hlavičku.

„Ale no tak, klid. Něco takového vůbec neříkejte,“ přesvědčovala ji Miriam. „Nikdo není ztracený. Nějak to vyřešíme. Určitě na něco přijdeme!“

Lowenna zavrtěla hlavou. „Neexistuje řešení,“ řekla s pláčem. „To se nedá snést! Láska k manželovi mě táhne na jednu stranu, k dítěti na druhou. Rve mi srdce, že nemůžu být s oběma. Jsem tak rozpolcená!“

Počkat! To je ono!

„Nikoho tunechávat nebudeme!“ rozsvítilo se mi v hlavě. „Už vím, jak se můžeme dostat domů *všichni!*“

Všichni ztichli a v těsném kroužku kolem mě poslouchali, co jsem vymyslela. „Existuje vstupní brána. Na Atlantidu jsem se dostala skrz ni. Znovu se otevře za...“ podívala jsem se na hodinky. 2:51. „Za necelé tři hodiny. A zůstane otevřená při západu slunce pár minut, kdy nastane mrtvý bod mezi přílivem a odlivem. A jenom než se setmí.“

„To znamená jak dlouho?“ zeptal se jeden muž.

„Nevím přesně. Jak jsem říkala, je to záležitost minut. Člověk ztratí pojem o čase, když se skrz ni dostane do průchodu mezi světy.“

„To je asi stejně pochopitelné jako všechno tady,“ zahuhlal místo odpovědi.

„Přesně tak,“ souhlasila jsem. „Pamatuju si, že mě to vrhlo do tunelu, který se otáčel a mlel, byl plný světél, elektřiny a...“ sjela jsem pohledem k Lowenně. Svírala teď miminko ještě pevněji. Rozhodla jsem se, že všechny podrobnosti jí říkat nemusím. „Netrvá to dlouho, ale každopádně to stačí.“

„Na co to stačí?“ zeptala se Ruth.

„Na návrat.“

„Chceš říct, že se nebudeš vracet s námi na lodi?“ ujasňovala si.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nejde o mě. Aspoň teď už ne.“ Znovu jsem se podívala na Lowennu. Vypadalo to, že pochopila, kam mířím.

„Ty bys průchod nechala *pro nás*?“ vydechla.

„Je to slabé místo Atlantidy. Díra v opevnění. Zadní dvířka, co se dají nepozorovaně využít. Všechno se točí kolem určitých přechodů mezi dvěma. Mluvím o ‚mezistavech‘. Mrtvý bod mezi přílivem a odlivem plus stmívání jsou dva. Aby to fungovalo, jsou potřeba další dva.“ Obrátila jsem se na Lowennu. „Jste polomořská, stejně jako já.“

„To je jeden,“ souhlasila. „A druhý?“

„Sama jste to před chvilkou řekla. Jste v situaci, kdy byste měla zvolit návrat k manželovi, nebo zůstat s miminkem tady. Asi těžko můžete jedno upřednostnit. Uvázla jste v mezistavu.“

„Myslíš, že to bude fungovat?“ zeptal se kapitán. „Bude to stačit, aby se dostala bránou zpátky?“

„Na nic lepšího jsem nepřišla. Ale rozhodnout se musí samozřejmě sama.“

„Já to zkusím,“ vyhrkla. „Zkusila bych cokoliv! Ale jak to bude s vámi?“

„S námi?“ podivila se Ruth.

„Co když vás opustím, a lodi se nepodaří proplout? Jakmile vyrazíte, obrovská magnetická síla vás bude táhnout opačným směrem. A znovu zhruba v místě, kde nás předtím zasáhlo zemětřesení. Můžete ztroskotat, a já tam nebudu, abych vás vyvedla pryč. Já se dostanu domů, ale vy všichni jste v ohrožení, že vás

Atlantida nepustí a nikdo se nevrátí! Nevím, jestli bych s tím dokázala žít.“

„Všechno bude, jak má. Sama jste to řekla. Loď *propluje* zpátky, jakmile nebude mít na palubě tenhle kousíček Atlantidy,“ podívala jsem se na miminko v matčině náruči. Netušilo, jaké drama se tu odehrává, a tak klidně usnulo.

Lowenna přikývla.

„A co když se to *nepodaří jim*?“ strachovala se Sally. „Určitě se nepleteš s těmi ‚mezistavy‘?“

„Tohle riziko беру na sebe,“ prohlásila Lowenna. „Musím se o to pokusit, když si chci svoji holčičku nechat u sebe.“

„Takhle máme *všichni* největší šanci na návrat domů,“ byla jsem přesvědčená. Zachytila jsem Alanův pohled a pokračovala: „Nevím jak vy, ale já tady rozhodně nehodlám *nikoho* nechat!“

Alan přikývl. „A my všichni souhlasíme,“ potvrdil. „Tohle je nejlepší možnost.“

Lowenna se postavila vedle mě a dala mi ruku kolem ramen. „Riziko musíme podstoupit všichni, to je fakt, ale máš pravdu, že takhle máme největší šanci. A možná *jedinou*.“ Podívala se na lidi kolem. „Tak do toho,“ povzbudivě je oslovila. „Pojďte se připravit na další pokus.“

Lowenna se s ostatními dojemně rozloučila a spolu jsme se vydaly dolů. Když jsme se dostaly na kraj chod-

by, která vedla k její kajutě, ponořily jsme se do vody. Viděla jsem, že to u Lowenny funguje stejně jako u mě. Zmizely jí normální nohy, spojily se, a narostl jí krásný stříbřitý rybí ocas.

Děťátko podržela napůl ponořené, s hlavičkou a bříškem nad hladinou. Za pár minut došlo ke stejné proměně. Místo nožek se vytvořil růžový rybí ocásek.

Něco tak hezoučkého, jako byla tahle mořská holčička, jsem snad v životě neviděla.

Lowenna se usmála, když si všimla mého obdivného výrazu. „To je malá šikulka, vid’?“

„Je neuvěřitelně švihlá!“

„Tak. A jdeme na to.“ Znovu se soustředila. Doplavaly jsme k její kajutě.

Na lodi teď běžel časovač, sladěný s mým, takže jsme mohly odečítat spolu: 0:12. Za dvanáct minut!

Pokud se bude všechno odvíjet, jak má, změní se za dvanáct minut okno kajuty v průchod, kterým se Lowenna i s děťátkem dostanou do normálního světa.

Jakmile budou pryč, loď by se měla pohnout. *Měla by...* Co když ne? Zůstala bych tu uvězněná navždycky. Nikdy bych se už nesetkala s Shonou, Aaronem, Mandy, nikdy už neviděla mámu s tátou, ani...

„Emily?“ přerušila mi Lowenna myšlenky.

„Ano?“

„Jsi si jistá, že to chceš udělat?“

„Samozřejmě,“ vyhrkla jsem bez váhání. Svoje obavy jsem jí rozhodně nechtěla vyjevit. V tuhle chvíli ne!
„A vy?“

Přikývla. „Jestli to nepůjde... pokud se nedostanu domů...“

„Vrátíte se!“ skočila jsem jí do řeči. „Takhle nemluvejte!“

„Já vím. Všechno bude určitě v pořádku, jen pro všechny případy... *Kdybych* se náhodou nevrátila, protože by to nefungovalo, uděláš pro mě něco?“

„Jistě, cokoliv.“

„Pověz Lyleovi o naší holčičce. Že měla jeho oči. A že už ho měla ráda tak moc jako já. Řekni mu, že se...“

„Určitě to nebude potřeba,“ přerušila jsem ji. Tohle poslouchat jsem dál nedokázala snést. Její slova ve mně vyvolala pocit, jako by se to už nepodařilo, a ony dvě už nebyly. A to se nedalo vydržet.

„... že se omlouvám,“ nedala se odradit. „Mrzí mě, že jsem se nedostala k tomu, abych mu o ní řekla sama. Je mi líto, že jsem ho tím vlastně zradila. Vyřiď mu, že mu přeju hodně štěstí. Uděláš to pro mě?“

Jenom jsem přikývla. Nebyla jsem schopná slova.

Natáhla ruku a pohladila mě po tváři. „Jsi statečná holka,“ řekla něžně. Nějak mi tím připomněla mámu a já najednou pocítila neuvěřitelný stesk po domově. Tak silný, že to bylo jako rána pěstí do žaludku.

„Jak jsme na tom s časem?“ zeptala se.

Ukázala jsem jí hodinky. 0:04.

„Čtyři minuty,“ konstatovala. „Jsi připravená?“

Copak můžu? Na tohle? Ano, předtím jsem už musela čelit hněvu Neptuna, když se vztekal. Později přišernému krakenovi, který vstal špatnou nohou

z pelechu, protože jsem ho probudila moc brzo. Taky jsem se bála ďábelského tyrana, zamrzlého v nitru hory, když roztál jen proto, aby zničil svět. Snad žádný z nich mě ale neděsil tolik jako tohle. V sázce teď nebyl jenom *můj* život! Šlo o plnou loď cestujících a životy všech, včetně jednoho, který sotva začal. „Ano,“ zalhala jsem. „Jsem připravená.“

Vtiskla jsem miminku pusku na čelo a objala Lowennu. „Hodně štěstí,“ vydechla jsem jí do ramene.

„Tobě taky.“ Pevně mě stiskla, pak se oddálila na délku paže. „Uvidíme se na druhé straně.“

To doufám, pomyslela jsem si. Opravdu doufám.

0:02.

„Podívejte!“ ukázala jsem na kulaté okno. Začalo se chvět stejně, jako když jsem se jím předtím dostala do lodi. Rozzářilo se stovkou barev, vibrovalo a bzučelo. Je možné, že to bylo teprve před dvanácti hodinami? Připadalo mi to déle než týden.

Bzučení zesílilo. Cítila jsem, jak je okno nabitě elektřinou.

0:01. Zbývá poslední minuta.

Lowenna se na mě usmála, přitiskla si k sobě svoji mořskou holčičku, otočila se, zajela pod hladinu a plavala ke vstupní bráně.

